

Zeflemeaua

APARE ODATĂ PE SĂPTĂMÂNĂ

Orî-ce corespondență pentru redacție sau administrație se va adresa:

PIAȚA TEATRULUI
d'asupra Berăriei Cooperative

DIRECTOR :

GEORGE RANETTI

Abonamentul { pe an 8 Lei
pe șase luni . . . 4 „

Prețul anunțurilor, inserțiilor și reclamelor, după invoială.

CHIMERȚ DE LA JUPÂN COSTICHI ȘAPIRĂ

2429824

D. C. Stoicescu, zis și Costică Șapira, sașu Natan Stoicescu, a deschis o tarabă la care vinde grațieri cămătarilor din banda neagră și altor persoane de desconsiderație, amici ai ministrului de domenii.

CAZUL SOCOLESCU

Un confrate a făcut observație că de la o vreme Văcăreștii au început să se populeze cu pensionari high-life și că de vină pentru această întâmplare e numai afurisitul de lux.

Trebuie să spunem că însuși Dumnezeu a dat exemplul luxului, când a comandat: «Fiat lux!».

Și știți care e orașul unde se face mai mult lux?

După cum indică chiar numele său, e orașul Luxemburg.

Iar orașul unde care stă mai jos sub raportul luxului e de sigur Constanța, unde prin lux se înțelege ați lustrui ghetetele cu vax.

Dintre dame, cele mai luxoase sunt fără îndoială acelea cari se numesc Luxița.

* * *

Unele gazete s'au încercat să treacă și cazul arhitectului Socolescu printre dramele luxului.

Mai întâi declarăm că d. Socolescu nu e dintre acei oameni cari s'ocolesc, ci dintre cei cărora li se întinde mîna în cea mai bună societate.

Dacă d-sa ar fi dat în adevăr foc caselor din Bulevardul Carol, atunci în loc de Socolescu merita să fie supranumit Focolescu.

Însă se zice că e o victimă a d-lui Seculici de la «Dacia-Romînia». Numele acestea le întîlnim așa de des prin gazete, alături, încît lumea a ajuns să le confunde și le zice: Seculescu și Socolici.

Orî-cine-o fi dat foc, mare ghinion a avut ăla: Căci planul era foarte bine alcătuit. Chiar pentru aceasta e bănuit d. Socolescu, de oare-ce numai un arhitect poate să întocmească un plan așa de bun.

Alți oameni iați tot soiul de precauțiuni ca să nu le ardă casele: ba să nu umble Marița servitoarea cu lumînarea aprinsă pe

lingă gaz, ba să n'arunce «Domnu» țigara aprinsă pe covor, ba etcaetera, și etcaetera. Și tot le arde casele. Ghinionistul autor al incendiului din Bulevardul Carol, a luat toate măsurile ca să ardă casa, a uns cu gaz pînă și ăia de lemn, pardon, pleoșnițe, și tot n'a ars. E culmea nenorocului!

Ghiță Delacooperativa.

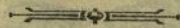
GIUVAERURI GAZETAREȘTI

Din *Adevărul* de Marți:

«O invențiune menită să facă mult șgomot este aceea a unui mecanic din Iași. Ea constă într'un aparat, care adoptat la ori-ce gramofon, face să dispară sbrîntiturile și șgomotul neplăcut, etc., etc.»

Din *Universul* de săptămîna trecută:

«Duminecă vom publica o frumoasă ilustrațiune reprezentînd asasinarea pe-rechei regale sirbești.»

GREVA DE LA BELLE-ARTE

Se declarase-o nouă grevă?...!

— A?! Unde? Unde? (mă'ntrîbeați)

— Ho! Stați și nu vă speriați

Că a trecut... O să aflați:

Tot ce-i elev și elevă

În școala cea de Belle-Arte

S'a revoltat într'un moment

Căci un Director eminent

A scos un vechiul regulament

Ce n'avusese parte

Să fie aplicat, și-l dete

Iar la iveală și dorea

Să-l și aplice 'n școala sa,

De și azi el se potrivea

Ca nuca în perete.

Cînd le-a trecut puțin uimirea

Și bine s'au desmeticit,

Intîiu și 'ntîiu au tras la fit;

Cîiți-va s'au dus de au vorbit

Directorului Mirea

Spunîndu-i că: Acela care

Regulamentu-a conceput

A fost om plămuit din lut

Din calcaneu la occiput;

Iar creerul cel mare

A fost înlocuit cu pastă

Din ipsos vechi, prea închegat.—

Directorul i-a ascultat

Și'n urmă i-a expediat...

O! vai! ce zi nefastă!

Atunci strigară, ca nebun:

«Noi vom susține sus (o cred

Căci tocma'n pod cu școala șed)

«Și tare.... cele ce preced

«Presentele mențiuni»

«Suprimi, așa, chiar după gust

«A noastre drepturi cișligate

«Prin muncă... și de noi săpate
În Bronz?! De este'n cer dreptate
«Ți-om face noi un bust»

Ținură apoi o'ntrunire;

Sculptorii-ău zis: «Ce necioplit!

«Ca de o stîncă de granit

«A noastre dalte s'au isbit

«De-a lui tirană fire!

«O! tu Apollo! tu, Sibyl!

«Ajută-ne... și-om isbuti

«A-l modela; nu ne-om opri

«Chiar brațele de i-am ciuntit

«Ca venerii de Milo.»

Grevistele, mult mai integre,

Strigău: «Cu voi ne vom uni,

«Doar la vopsea nu va eșl...

«Portretul i-l vom zugrăvi

«Tot în culori mai negre.

«Dar nu lăsați în jos penelul!»

«Căci noi păstra-vom pe palete

«Culori carmine, violete....

«Și veți putea ori cînd prin fete

«Continua modelu.»

Trîntiră-o jalbă pe hirtie

Incondeind pe Director;

A scris'o unul de ai lor

Care era suplînior

Și la Caligrafie.

Nevrînd timp prețios a perde,

Cu jalba la Hareț plecară,

Pe lingă casă-l așteptară

Și'n Bulevard i-o înmînară,

(În colț cu str. Verde).

Ministrul o citi atent

Și le promise că va face

Așa precum la toți le place;

Deci, pot să fie toți pe pace

C'acel regulament

Intra-va iarăși la dosar

De unde a fost scos odată.

Această promisiune dată

Îi liniști; porniră'ndată

Cu toți la lucru iar.

* * *

Dorînd să-i văd și după foc

Urcă (uff!!) cele 3 etaje:

Turnău băcîi... modelage

Iar fetele turnău (?) peisage

Cît despre grevă... ioc!

Intrînd în templul lui Apollo

Speram să văd ca'n altă școală

Pupitre, bănci... Nici pomeneală!

Întreaga clasă era goală..

Un seaun rupt icî, colo

O laviță, nu prea curată,

Și 'n loc de alt mobilier

Un paravan și un cuier...

Pardon, și un lighean de fier

Cu-argilă înmuaiată.

O! voi frumoase, belle-arte

În ce locaș trist ați ajuns!...

N'am mai cerut nici-un răspuns

Fugii, ca de un popă tuns.

Uf! n'aș mai avea parte...

Gep.

UN PLAGIAT DUPE «ZEFLEMEUA»

Acum două numere «Zeflemeua» a publicat în pagina I-a o caricatură reprezentînd pe regele Petru Karagheorghievici, stînd pe tron, cu un cio!an într'o mîna și cu un craniu în cea-laltă, la gît cu alte două cranii, iar sub tron o bombă de dinamită.

Iată în miniatură ilustrația «Zeflemelei» de care e vorba:

Ei bine, după o săptămînă și ceva în ziarul umoristic *Kikeriki* din Viena a apărut în pagina I o ilustrație care nu e alt-ceva de cît un plagiat aidoma după «Zeflemeua».

Pentru ca opinia publică să judece, iată reproducerea în miniatură a ilustrației din *Kikeriki*:

După cum se vede din comparația celor două ilustrații, *Kikeriki* ne-a copiat fără sfială, introducînd foarte puține și neînsemnate mo-

dificări în ilustrațiunea ce ne-a șterpelit.

Apoi să nu te repezi la Viena și să le tragi nemților un zavrac să le iasă untul... și ridicurile din ei?

N'avem bani de drum, că le-am arăta noi!

SCRISOARE

*In scrisoarea mea iubite
Printre rînduri îți trimet,
Inima-mă îndurerată,
Sufletul nemîngiat!...*

*Cînd putea-voiî toate, toate,
Pe ascuns să ți-le scriu
Cînd ași vrea să plîng în versuri
Tristul inimii pustiu!?*

*Singură-s în toată casa
Căci babaca-i la teșghea.
(Ah, de-ar ști ce fac acum
Ar fi val de pielea mea!)*

*Iar mămița-tă dusă-n piață
După niște tîrgueli, —
Și de teamă că m-o prinde
Mă trec miî de nădușeli.*

*Spune-ți singur toate, toate
Cîte ai vrea să ți-le scriu!...
Aud șgomot!... Ascund plicul
In corsagiu-mi stacojiu!..*

P. S.

*Dragă Făt-frumos din basme
Te sărut de multe ori.
Și de vrei să mă vezi moartă
Atunci poți să te însori!..*

p. conf. Mimi Pinson.

PORTRETUL LUI MOS COSTACHE

O intîmplare absolut autentică:

Un portărel din Craiova, un tip sugativ de cea mai nostimă speță, merge împreună cu un creditor să sequestreze lucrurile din casa unui datornic!

Acesta din urmă îi întîmpină și, de la ușă, are prevederea să strecoare în mîna portărelului doi poli.

Din sever și neînduplecat ce era la început, portărelul nostru devine îndată blînd ca un mielușel.

Se plimbă prin case, dar la fie-care mobilă portărelul nostru găsește pretext că nu o sequestrează pe motiv că e obiect de prima necesitate, că legea se opune, etc.

Creditorul era desperat, dar de-odată se însenină zărînd în perete un mare și frumos tablou represintînd pe Napoleon Bonaparte călare.

— Hei, scrie-l p'asta să'l sechestrăm! strigă radios creditorul.

— Fugi d'acolo nene, imposibil — îl intrerupe cu un ton muștrător portărelul — nu se poate!

— Cum, nu se poate, asta nu'i obiect de prima necesitate?

Apoi ce dracu, nici atita nu știi că, portretele de familie ale debitorului, după lege, nu se pot sechestra?

Ce portret de familie, bre, asta e Napoleon, ce nu-l cunosc eu?

— Asta Napoleon?! Ești copil omule? Asta-i poza lui bietu moș Costache, unchiul debitorului d-tale! Săracu moș Costache, — adăogă portărelul ștergîndu-și cu batista o lacrimă fictivă, — ce om bun era, l'am cunoscut, și uite ce bine se ține pe cal!... Hai, nene, d' aici că'mi face rău cînd 'mi-aduc a-minte!

...Și, foarte desolat, eși tirînd după el pe creditor care devenise foarte perplex, și — cu toată dorința lui de a încasa datoria nu voia să treacă drept un monstru fără inimă care sequestrează pînă și un scump portret de familie.

Coco.

LA GARĂ

— Salutare. — Adio dragă,
— Ce mă calcî musiu, nu vezi?
— Ei hamal! — Băete-o brăgă!
— Unde pleci? — Aah! Cit șezi?

Gălăgie, larmă, gură,
De răsună munți și văi,
S'a făcut din nou căldură,
Pleacă lumea pe la băi.

Lina a'nceput să-și șteargă
Ochii. Vrednicul ei soț,
Nu poate cu ea să meargă,
Avînd treabă la negoț.

O cucoață, cam bătrînă,
Singură'n compartiment,
Face semn cu neagra-i mină!
Unui june domn, levent.

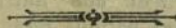
Arendașul: Vlad Nițică
Gros și tare eș un brad,
A'nghițit o pietricică,
Pleacă, vezi, la *Karlshad*.

Iar «Mitică» ce 'nsoțește:
Pe amicul său Zamfir,
Sărutîndu-l, îi șoptește:

— Să-mi mai scrii pe: *glas papier*.

Berlin.

Ionescu-Quintus.

DON' SERGENT

— CAZONA —

Amicului Aurel Petrescu

— Drepti! și nimeni să nu miște c'ășa scrie disciplina,
Aici nu'i la tat' tu acasă, nu te joci cu alde Lina
Smirna măă, să stea soldatu, luminare, nemișcat,
D'aia il hrănește statu, fin'că d'aia e soldat.
La miliție băfete toți sint d'o egalitate...
La ce mișci în front ritane?... ori poștești fraternitate?
Vrei să fiu egal cu tine? frate c'un om de nimic?
Eă, ce nu pot de galoane, brațele să mai ridic?
Aur măă!... nu mămăligă, și 's cu muncă ciștigate;
Cite n'a ncasat spinarea în doi ani și jumătate!
Și vezi dacă și-eu acuma, care sint un Stan pățit,
Vă isplie cu binișoru... Iar din gene ai clipit?
Măă., vaserisu, luminarea (sfinți, altar și-o minăstire...)
Trosc, plic, pleosc, să simți băfete că aci e la oștire!
Apoi reluind segentul — după ce s'a mai calmat:
Că știți voi, măă... dobitoace, astea cine mi le-a dat?
Ițic Șulăm, ăa răspunde, știți tu cin'mi-a pus galoane?
Ce stai bleg, perclunți tat'tău, parastași si vaviloane...
Ițic se gindește o clipă și c'un ton triumfător:
— «Cini-ai pus galoni Matale? Apoi cini... cruitor!...

Chic.

CUM SE SCAPĂ TRENUL

O MĂRTURISIRE DE AMOR

Amicul meu, bunul meu amic Costache Bujorescu, mă invitase la prinz, avind să-mi comunice spunea el niște lucruri de cea mai extremă importanță.

Am prinzit la Florea, după ce luind în lung, pe jos, soseaua pînă la rondul al doilea, aspirasem aerul curat, de seară, îmbalsămat de parfumul delicios al teilor înfloriți; pe sub care amicul meu m'a purtat o oră încheiată, povestindu-mi secretul melancoliei de poet pesimist ori funcționar suprimat, ce cu toții observasem la dînsul.

Dacă vă închipuiți că n'a fost vorba de iubire, dovediți că sun'eți atît de blazați, gn cit nu puteți bănui că tot se mai poate dăsi, în vremea asta, un băiat de 26 ani, sraguț inteligent, cu talent, ba încă și de cpirit, și totuși să iubească, să fie amoretat a la vîrsta cînd declinînd pe rosa, rosae, t' remuraș de frig și de emoție la colțul stradei, cu cărțile la subțioară, așteptînd pe «d-ra Ionescu de la profesional», căreia gerul îi făcea în obraz două roze de toată frumusețea.

Dar fiți liniștiți. Povestirea noastră de și pare cu un subiect atît de banal și de trezit, nu va fi ceva din acele nuvele duioase, dar sălcii depun revistele literare și prin care unii autori pun pe eroii lor să trateze în așa mod în cit plictisește și aduce somn.

Amicul meu se găsea într'o situație de plîns și cerea sfaturile mele bine-voitoare și pline de experiență.

Auzi... Să iubești de un an de zile o femeie, care lingă un bărbat «cu nervi» e ca o limbă de foc aproape de un butoi cu iarbă de pușcă; o femeie a cărei frumusețe îndrăcită ar face și pe sf. Nicolae să scrie versuri de amor, dacă acest venerabil bărbat nu s'ar afla într'o împărăție fără condeie, fără patimi, fără de mizerie;

o femeie care să-ți turbure simțirea, mîntea, toată ființa mai puternic de cit cel mai ve-ritabil «chateau la fitte»... Și s'o iubești mai mult de cit iubește d. Iancu Kalinderu reclama; pasările libertatea; d. Socolescu excursiile; un opozant (sau un d. senator) puterea; egoistul pe sine; «filo-romniilei... visteriei noastre... si totuși — posibil dictu — să nu-i-o spuți niciodată în 365 de zile.

— E ridicol, Costache!

Ce e mai grav e ca nu scrupulul ca iubita lui e măritată și că soțul ei e amicul lui Bujorescu a ținut pe Costache în aceeaș rezervă.

Amicul meu judecă într'un mod care face onoare inteligenței lui.

«Cînd cine-va are o nevastă în stare să facă pe un om cu agonie să ridice mîna lui muribundă pentru a-și răsuci mustața, acel cine-va să se închiză cu dînsa într'un turn, să naibă nici cunoscuții nici prietenii».

— Și iea să zică, încep eu, te mulțumesc doar să dai ochii peste cap, să le sbați ca un... «gornos» pe uscat, să te u-suci ca o hîrtie sugătoare și să-ți îneci «beția de amor», într'una de sprîț! Aferim cap de zevzec! Barem te-a priceput neică, ori te-o fi atribuind melancolia buzunarelor tale, goale ca o persoană în bae?

Și pe cînd — în sffrșit! — ne îndreptam spre locul unde o să mîncăm, căci avertizasem pe Costache că eu nu sunt bun de sfaturi de cit la masă bietul băiat imi povestește cum privirile ei, ce se înflg cite o dată în ochii lui ca două sulite de foc, mistuitoare, cum zîmbetele, gesturile, unele din vorbele ei îi dau convingerea că știe că este iubită și că... nu e supărată, din contră poate, de lucrul acesta.

— Apoi atunci ce dracu mai aștepti frate?... Băete, mie dă-mi un papricaș de pu!

— Mie dă-mi niște ciuperci... Așa e, dar dacă mă nșel! Dacă mă respinge! Dacă n'o mai pot vedea de loc! Dacă...

— Dacă! Dacă ciupercile sunt otrăvite, dacă mori la noapte și d-na..

— Sst! Fără nume!

— ...rămîne inconsolabilă! Asta amice se chiamă sentimentalism, mala...rmism, secesionism, tot ce vrei, — numai treabă inteligentă nu e. Ce naiba vrei să implinești anii de pensie pe lingă dînsa pentru ce să-i spuți c'o iubești.

— Ei bine! Vrei să-ți spuți drept? De două-zeci de ori am vrut să-i spuți tot, tot și.. am scăpat trenul.

— Ași!

— Pe cuvînt! Sunt luni de zile de cînd caut un mijloc, noū, inteligent, original ca să-i mărturisesc dragostea mea.. și nu am găsit.

— ???!

— De geaba te uiți așa. De atitea ori, cu toți, ne-am bătut joc de stereotipiile «sisteme» d'a face o declarație, cu cit mi s'a părut nedemn ridicol față chiar de mine, ca să reeditez la picioarele unei femei superioare, de spirit, ori-care are, cred, de mine părerea că nu sunt un prost, aceleași banalități faze, aceleași stupidități sentimentale, aceleași faze trezite, același vocabular al iubirei, cu declamațiile, figurile poetice, jurămintele pasionate, mofturile lirice care se repetă poate de cînd Adam a simțit că Eva nu e numai una din coastele lui, care sunt în gura tuturor fanților, tuturor negliobilor și care au ajuns plictisitoare, enervante, supărător de ridicole!

— Respiră și bea un sprîț. Să mă ia dracu dacă mă așteptam la asemenea predică.. Damblagiū mai este nene! Bine, dacă nu-ți mai place actuala limbă a iubirei, cine te pune să te amorezezi?

— Ești un flecar. M-ai întrebat, și-am spus: iată de ce am tăcut și tac, iată de ce de atitea ori am scăpat trenul.

M'am gîndit să recurg la spiritul tău ingenios..

— Mersi. Mai adu o baterie băete!

— ...să găsești tu, să mă înveți tu, care ar fi cel mai inteligent mod d'a-i spune cit o iubesc, cit o ador, cit mă chinue!...

II

Sunt la a treia țuică. E o seară minunată, singura, de la ultima mea întrevedere cu Bujorescu, în care nu se arată intenția unei ploii.

Ne-am dat întîlnire chiar de la prînzul cînd a solicitat prețiosul meu concurs, tot aci la Florea, ca să-mi spuie rezultatul combinației ce-l învățasem.

Am făcut o prinsoare: dacă răușește plătește el masa dacă nu, eu sunt victima. Cum însă am mare încredere în combinațiile mele, — pe care nu vor avea plăcerea să vi le destăinuie pe gratis și — consum la țuică cu liniștea cetățeanului condus că bea pe veresie.

O trăsură. Este el. Iaū o mutră gravă, așteptînd să-mi serbez triumful.

— Ei, ce? Nu vii să mă săruiți fericitele! A mers pe roate ai?

— Ba a deraiat al dracului! Sunt mort.

De aseară am băut mereu și de geaba. Nu poate să-mi treacă! Ce întâmplare afurisită! Și eram aproape sigur de isbindă.

— Poftim! Ai stricat totul. Bunătate de plan! Care va să zică eu plătesc? Ești un imbecil! Barem povestește-mi și mie. Băete, două țuici!

— Să vezi, începu Costache, posomorit ca o seară de Noembrie, am făcut așa cum ai spus tu.

Iancu se apucase să scrie serisoarea aceea ce-mi spusese să-i cer. Rămăsesem singuri doar cu copilul, prea mic ce să priceapă ceva și căruia îi adusesem de alt-fel un cornet cu bomboane, nu le-aș mai fi adus!

Să-ți spun că eram emoționat, că par'că stam să mă înec, e de prisos. Și iarăși să nu crezi c'am urmat lecția ta. Uitasem tot. Zeu, e stupid, ce spuneam eu înainte. Să găsești ceva nou să iubesc! Oare nu e ca tot-deauna nouă, și cuvintele cele mai uzate, ca atunci născute par'că?

A priceput unde vream să bat.

Ridea. A luat copilul în brațe «Beby, nu este cuminte!» și l'a sărutat.

Mi-am apropiat scaunul.

Par'că aveam în mine o tonă de jărătic. Ea zimbea, eu ochii în jos.

— Mă lași să-l sărut și eu? Și întind brațele. Eram așa de aproape că n'aveam de cit să întind capul s'o sărut. Ea s'a tras de o dată; se auzise un zgomot din adăia lui Iancu. Am luat pe Beby. Mincase toate bomboanele. Se vede că l'am ridicat cam brusc, că de o dată par'că... ar fi rupt cine-va în două o bucată de madipolon.

M'am roșit pină în albul ochilor.

— Vai Beby! exclamă perfida și se porni pe un ris nebun. Am ris și eu, în silă. Pe urmă hop! și Iancu.

Nici nu mai știu ce am mai spus și cum am plecat. Ea ridea mereu, Ride dom'le cite o dată! Iaca, îți place?

S'a dus. Uite așa se scapă trenul...

— ...Și copiii!

— ..Și cine știe cind măi am ocazia. Afurisit!

III

Bietu Costache! Mi-era milă de el! I-am dat cu băutura. La a patra baterie, după ce plinsesem amindoi iubirea lui fără noroc, am pus vr-o doi țigănuși cu viorile. Și trage-i!

— Lasă-mă Costache că meșter e dracu!

— Zi-i măcă! Să măi vie o baterie!

— Zece să vie! Zece să vie! Ia păzea, păzea! Zi-i măcă!

...Pină la 3 dimineața cind nu măi vedeam nici unul nici altul, poate ne eintase țigani de 30 de ori:

«Rău e omu amurezat

«De femeie cu bărbat.

Ac.

ACUM ȘI ATUNCI

*Doamne, tu ce-ai de darnic
Fuși cu oamenii d'întî
De le-ai dat întreg pămîntul
Lor ce n'aveau căpătî,*

*Cum de te-ai schimbat atîta
Deveniînd așa avar
Că de ani 'ntregi într'una
Eu te rog și în zădar?*

*Și doar nu cer tot pămîntul
Doar un «loc» să-mi dai, un «loc»
Și de nu e prea mult încă
Și-o scîntee de noroc!...*

*O! Dar Eva 'n vremea ceia
Era singurul brillant
Și de-accia vrushi odată
Să te-arăft așa galant;*

*Dar acuma cînd atîta
Ceată, s'o ajuți îți cere
Făc și tu cum fac «ai noștri»
Cînd ajuns'au la putere.*

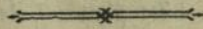
Decaro.

IDEAL

Pe stradele Capitalei s'au împărțit niște afișe prin care se recomandă un așa zis «Noul purgativ ideal».

Purgativ și ideal! Nostimă împerechiere de cuvinte. Sărmanul Ideal, d'aia nu-l măi găsim azi în inima nimănu: pentru că domiciliază ceva măi jos.

COANA MOAȘĂ

Unel ex-amice.

Coana moașă diplomată
Ptiu, nu-i fie de deoehiu!...
Cum măi trece 'n bujorată
Ținînd coada lungei rochi.

E grăsuță, mititică
Cu păr negru, scurt, frezat.
Cu ochi mari și gură mică
Și cu sîn neîncorsetat...

Ea pe ascuns se rușinează
Cînd măi capătă un nepot...
Că-i cuminte, nu-i stîrlează
Cu ochi vii și gînd netot.

Știe doar și franțuzește.
Are curtezanî gomoși.
Dar pe toți disprețuește,
Visînd numai Feți-frumoși!

Și mi-a zis tristă 'ntr'o seară
Cu-n suspin de șapte coți:
... Hm să mor, vai, domnișoară
Cu vr'o mie de nepoți!...

Mimi Pinson.

MIȚA

Dedicție cerută.

Frumoasa Mița e premieră
În mare magazin de flori.
Ea are flori la jartieră
Și trandafiri în obrăjori!

Cochetă, naltă, subțirică,
Se poartă pururi decolté,
Cu mersul leneș de piscică
Și cu jupoanele roz-thé.

Pe stradă tinerii sărmanii
Privesc în urma ei cu dor,
Dar ochii ei adînci și stranii
Nu vor să știe de amor.

Ea Simbăta serbează, cască,
Mănîncă pește, usturoiū.
Îi place nesărata pască.
Și n'ar pupa în veci un goiū!...

Mimi Pinson.

A apărut:

REVISTA TEATRELOR

Director: IOAN I. LIVESCU

Numărul acesta fiind dublu va cuprinde o bogată și variată materie cu diterite ilustrațiuni

COINCIDENȚĂ TRISTĂ

El lycean, ea croitoreasă
La o marșandă din Lipscani.
Are doar pai-spre-zece ani
Și e teribil de frumoasă.

Cînd de la lucru e să iasă,
El fericit îi ese 'n cale
Ș'apoi la braț, agale-agale,
Merg conversînd încet spre casă.

Nici Popa nu-i va măi desparte!
Căci se iubesc așa fierbinte...
El, baram nu măi ține minte,
De cînd n'a măi deschis o carte.

EPILOG

Examenele! Ce belea!
Băiatul e la trei lăsat.
De-atit n'ar fi el supărat;
Dar vezi că... l'a lăsat și ea!

Victor.

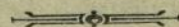

EPIGRAMA

Maestrului Caragiale

Știînd că nimeni după moarte
N'o să'i ridice monumente,
El—egoistul!—incă'n viață
Și-a clădit unul din «Momente»!

Chic

MĂREI...

Imi închisesem geamul să nu te mai aud
Dar nu-i ușor să năbuși o toană de zălud
De-aceia iar iată-mă la geam să stăm la stat.
Să nu crezi că te mustru din ură — am învățat
Acum să nu te sperii de vorba mea — dar vezi
Că nu-i frumos din parte-ți atita să te'ncrezi
In farmecele tale. — Ar trebui să fii
Ceva mai așezată. — Te faci că nici nu știi
C'au început să-ți vie, ingrato, adoratorii...
In loc să scalzi seninul — în apă-ți — răstringi norii
Ești turbure, murdară, și 'n loc de blind murmur
Tu urlă de speriat-ai și cinii din prejuri...
In loc să cauți basme duioase să le spui

In șoaptele de unde — la visuri să dispui
Pe cei veniți pe malu-ți, tu țipi ca 'n balamuc
Stăi, n'arunca în mine cu stropi-ți; că mă duc,
Și urlă pînă miine de vrei să-ți faci de cap.
Mi-oî infunda în perne urechile să scap
De muzica-ți divină...

Dar, îți mai spun o dat':
Măcar acum mă lasă-ți din toane — nu-i păcat
Să-ți rizi de atîția cari se chinuesc de un an
Rupindu-și de la gură — să stringă ban cu ban
Ca să-și plătească luxul de a te vedea o lună?...
Da... ce-mi mai perd eu vremea să 'nduplec pe o nebună...

Constanța, Iunie.

Ileana.

VOIAJUL UNEI CĂRȚI

D-lui I. L. Caragiale

— E un bine netăgăduit de mare, nici
mai încape discuție.

— Foarte mulțumesc, să-ți fac bine
dumitale pentru-ca să sufăr eu.

— Ce suferință, prin împrumutarea unei
cărți.

— Intrebi ce suferință? Hm, imi dai
voe să-ți povestesc ce mi s'a întimplat acu
vre-o șase ani.

Eram în Iași, pe cale de a-mi da teza
de licență în drept și mă băteam cu
gîndul veșnic, ne-știind ce subiect să-mi
ia... să n'am multă bătae de cap; căci
pe vremea aceea eram logodit c'o frumu-
sețe de fată—ruptă din soare nu alt-ceva;
iar tatăl fetei—un ghiuj afurisit—nu voia
să-mi dea fata cu nici un preț, pînă nu
m'o vedea licențiat.

Unde să poți scri pentru o teză de li-
cență, cînd ești amorezat pînă'n urechi...
In asemenea împrejurări vine într'o zi la
mine un prieten și mă ia repede.

— Tu ai, nu-i așa, tratatul de Economie
Politică al lui Paul Leroy Beaulieu.

— Da, il am.

— Nu poți să mi-l împrumuți pentru
cite-va zile?

— Ba pot, zic eu, dar numai pentru
cinci zile, cel mult o săptămîină.

— Ce vorbă, zice, peste trei zile și-l aduc
îndărăt. Trecură vre-o două luni, dacă nu
și mai mult de la această vizită a priete-
nului meu... Cînd printr'o inspirație fericită
găsesc subiectul tezei — era din Economie
Politică.

Măi pun friu bătăilor repezi ale inimei,
șoptesc logodnicei la ureche într'o sară să
aibă nițică răbdare și filosofie că de mină
încep să-mi scriu teza.

Caut prin cărți tratatul de Economie Po-
litică al lui Paul Leroy Beaulieu, care-mi
trebuea numai de cit, răscolese toată casa
și nu găsesc nimic... imi aduc aminte în
urmă, că l'am împrumutat.

In cite-va clipe am fost la prietenul
meu, bat la ușă, apas nervos butonul e-
lectric... pînă ce în fine după 10 minute
aud învîrtindu-se de două ori chea în ușă,
și'n prag apare o cuconiță.

— D-l Popescu e acasă întreb eu.

— Să fii dumneata sănătos de cînd a
plecat.

— Dar o să vie la masă.

— Ce masă dom'le, d-l Popescu e la
Galați de vr'o lună de zile...

— Nu măi spune cucușiță, că m'am
dus dracului... îi știi adresa?

— Adresa cui?

— Lui Popescu.

— Ha, da! cum nu. Strada Portului
No. 59.

— Mersi și dau fuga la telegraf, asta pe
la unu după 12, pe la 2 jumătate dau alta
— pînă la 4 nici un răspuns. De la 4—6
am umblat pe la toate librăriile și n'am gă-
sit nici o filă din Economia politică care-mi
trebuea — cea împrumutată. Mă întorc acasă
de la Popescu nici un răspuns. Erau 7 1/2...
ce-mi vine în gînd, măi era un ceas pînă
la plecarea trenului linia Vaslui, mă duc la
gară și ia un bilet pentru Galați. In tren
îmi făceam socoteală, mîni sînt în Galați,
ia Economia Politică de la Popescu și poi-
mine sînt în Iași, iar peste două săptămîni
licențiat și măi pre sus de toate însurat și
încă c'o Ileană Cosinzeană, frumoasă cum
numai prin povești să pominește.

Gîndindu-mă așa la teză, la logodnica
iubită, la Economia Politică... adorm, cînd o
sguduitură puternică și țipete îngrozitoare
mă trezesc, mă free la ochi buimac neștiind
pe ce lume sînt, mă clatin și cad jos — a
fost o deroare din care m'am ales c'o
leziune gravă la picior. Am stat, vre-o trei
săptămîni în spital ca pe jărătic, căci ar-
deam de nerăbdare să-mi văd iubita, să-mi
dau licența și să mă însor.

După ce mă vindec plec la Galați —
trebue să-ți spun că deraierea se întim-
lase lingă Tecuci, iar noi răniiți am fost
duși lingă spitalul din Tecuci.

Ajuns în Galați, m'am dus întins la
Popescu — il găsesse, începe el să se
scuze — obișnuitele scuze — dar Eco-
nomia Politică o împrumutase lui Alexan-
drescu, un coleg al meu ce stetea în Iași.

Mă întorc în Iași, trec pe la Alexan-
drescu, îi cer Economia Politică. — Aș o
împrumutase lui Zamfirescu, Zamfirescu o
împrumutase d-șoarei Ionescu. Mă duc la
d-șoara Ionescu.

— Să nu vă supărați d-șoară, 'mi-a

spus Zamfirescu că v'a împrumutat o Eco-
nomie Politică de Paul Leroy Beaulieu,
eu sunt proprietarul cărței d-șoară, și'mi
trebue numai de cit pentru licență...

— Vai ce-am făcut... o să mă scuzați
căci am împrumutat-o d-lui Dumitrescu,
il cunoașteți?

— Nu, domnișoara.

— Stă str. «Popa Ghiță».

— Mersi, zic eu, și o plec.

Ceasuri întregi am umblat după popa
Ghiță și popa nicăiri. Întrebam și eu pe
cine întilneam: «nu știți unde stă popa
Ghiță? Oamenii, dădeau din umeri și-și
câtau de drum, iar eu ferbeam de necaz.

In fine un dascăl mă îndreaptă la popa
Ghiță. «Uite, spunea dascălul, fă mneata
pe strada «Colivei» în sus și ai s'ajungi
în curtea bisericeii sf. Vasile, întrebă de
popa Ghiță, că-l știu și copiii». Ascult pe
dascăl și'n adevăr găsesse pe popa Ghiță —
era ca după masă.

— Ce veste fiule, mă întrebă popa.

— Uite părințele, am fost pe la d-ra
Ionescu...

— Care Ioneasca?

— Păi dă știu eu care.

— Ei și ce-i cu dinsa fiule? Vre-o nuntă,
ha!.. că te văd grăbit.

— Mă însor părinte dar peste vre-o
două, trei săptămîni.

— Păi cu noroc să dea Dumnezeu.

— Dar pin' la nuntă părințele, imi tre-
bue o carte. V'a împrumutat d-șoara Io-
nescu o Economie politică de Paul Leroy
Beaulieu.

— Ce politică, ce porliloghire, fiule.

— Un tratat de economie...

— Ba nu zău glumești, Ioneasca dumi-
tale nu m'a tratat cu nimic...

Ei știți unde mi-am găsit Economia Po-
litică?

La antiquarul Barasch—o dase în păs-
trare vre-un prieten ce avusese de sigur
nevoe de parale.

— Dar logodnica?

— Logodnica iubită, nerăbdătoare cum
era s'a măritat—iar eu de supărare n'am
măi dat licența,

Sica.

V E C I N A

Nici o dată nu e bine
Să iubești pe lângă tine.
Populară.

N'o știți! E-o blondă răpitoare
C'o față albă ca de cretă.
Cind ese la vre-o preumblare,
Oh, Doamne, cit e de cocheta!

Un păr bălai, o gură fină,
Albaștrii ochi de ametist...
De-ar ști iubita mea vecină,
De câte ori tăcut și trist,

O contemplez ca pe-o Marie,
Pictată de un Rafael!...
Dar... drace! ce ar fi să știe
De asta mai cu seamă... el!...

Victor.

Administrația ziarului „Zeflemeaua”
roagă pe d-nii abonați, cari sunt în in-
firziere cu plata abonamentului, să a-
chite de urgență suma ce datorează.

A P E L D E S P E R A T

Amantei mele.

O, nu pleca, iubita mea!
O! fi eu ticălos;
Dar toți bărbații sunt așa...
Și-atuncea, ce folos?

De mine nu te despărți,
Cu altul să nu pleci.
Alt-minteri, m'ai nenoroci.
O, scumpa mea! pe veci!

Căci de te duci, sunt nevoit
Din două, să-mi aleg.
Și nu știu zău mai nemerit,
Cum aș putea s'o dreg.

Să mă omor?
Sau să mă 'nsor?

Berlin.

Ionescu-Quintus.

„ZEFLEMEAUA” IN PROVINCIE

Focșani

IN PRAJMA «SENTINELEI»

RECLAMA

Mă rog eu is madam Tița
Madam Tița;
Tița gazetărița. —

(Pe aria «Cucuruz cu frunza în sus».)

Mă rog, eu sunt Madame Tița, femeie
cultă, tot atât de însemnată ca și Coanna
Smara, sau Olympia, ori Zina; ba, poa'e
mă însemnată chiar; fiind-că Smara nu'și
are un jurnal al ei, Olympia și Zina mis-
gălesc cu moda cite o coloană din «Uni-
versul», iar eu, eu: M-me Tița, imi am
gazeta mea — grădiniaria mea proprie.

Articolele mele chilometrice sunt cele mai
gustate! Eu ridie furia rominilor în contra
jidanilor, transform această furie în delir,
și delirul îl întind de la Dorohoiu și pînă

la Severin — dindu-i de multe ori brinc
pe porțile de fer — de la Dunăre și pînă
la munții Carpații, scormonindu-le văile,
și făcînd să le răsune creerul la ecoul meu
puternic.

„Santineava” mea, care se bucură de
schimbul tuturor jurnalelor colidiane, a re-
vistelor literare, a gazetei săptămînale „Ze-
flemeaua”, și a ori-cărei publicație perio-
dică atât din țară cit și din străinătate și
chiar din cele l'alte continente (Sic), Sen-
tinelă mea — această trompetă antisemitică,
acest flaut național al țării, Sentinela mea,
zie, e organul oficios al partidului local de
la putere, ori-cînd și'n tot-d'a-una — fie a-
cest partid conservator ori liberal! rolul
Sentinelei fiind să ție cu țara, partidele nu
se discută.

Sentinela mea se bucură de o mulțime
de abonați și colaboratori, cari o încura-
jează atât cu fapta cit și cu cuvîntul. Și
nu 'm-e rușine să citez pe: Sarry de la
Constanța, procreat din sinul mării; pe Ro-
șanu și Damaschin de la Iași, pe junele
Nicolau din localitate, etc.

Abonați-vă deci, voi toți aceia cari do-
riți a cultiva sfecla, spanacul și păpădia..
antisemitică, la „Oficiosul și valorosul o-
dor”, la „bucătăria și cuptorul național”
(Aici atrag atenția Mimei Pinson, că o frip-
tură de jidan pe-o piramidă de spanac, se
prăjește foarte fin în cuptorul meu Națio-
nal) la savuota și nemistuita foaie a ma-
damei Tița.

Tița G. Pavelescu

Am zis cucoană! Mata ce spuî?

Poiană.

V a s l u i ũ

INSPECȚIUNILE ISPRĂVNICULUI CAZON

În sfîrșit, căpitanul Moș-Teacă a ajuns
culmea a coprins reduta, — a pus piciorul
pe Isprăvnicie! Punînd iel ast-fel piciorul
într'o asemenea fortăreață, — unde pînă
mai dăunăzi se răsfața mai mult Nicu Ra-
molitu cu șleahta lui de pastramagii, — a
gîndit, că-'i de a sa datorie, să pornească
în recunoaștere. Ca un adevărat părinte al
județului, activul și inteligentul căpitan, a
inspectat totul; neezitînd, ca acolo unde
trebuia să dea un sfat bine chibzuit, — să'l
dea negreșit.

Se povestește, cu mult humor, despre
inspecțiunile acestui prefect cazon și hu-
moristic.

Trebue să spun, mai întîi, că, în ins-
pecțiunile sale, bravul căpitan iese foarte
prevăzător: iel pleacă în inspecțiune cu a-
proape întreaga sa companie de sub-alterni:
cu medicul primar, cu inginerul județului,
cu sub-prefectul respectiv, cu vaccinatorul,
cu moașa de circumscripție, cu un cenușer
de la prefectură, cu doi primari și cu patru
jandarmi.

Jandarmii merg călări; primarii în căru-
țele lor; moașa și cu vaccinatorul într'o
altă căruță; iar cei-l'alți toți, într'o birjă:
sub-prefectul pe capră, inginerul pe scău-
naș, iar medicul la dreapta prefectului; nu-
mai sârmanul-bietul-calie de cenușer merge

pe jos, în urma trăsorei și cu-o traistă de
condici la spinare.

Cînd sunt pe drum, prefectul, din cînd
în cînd face observațiile cuvenite ingine-
rului: — Șoseaua aceasta ție prea hărbuită;
îți ordon, să dai poruncă a se nivela nu-
mai de cit, — mi-a zdruncinat toate mă-
runtățele! — Cînd ajung într'un sat, in-
treabă pe medic: «Ei, doctore, nu ți se
pare prea infect aierul acesta?» — Apoi,
adresîndu-se sub-prefectului: «Ia, ascultă-
mă, monșer, să nu mai văd asemenea ne-
glijență prin satele domniei-tale!» — Și ca
să-și manifeste toată severitatea, continuă:
«Iar tu birjar, tu, care-ai adormit cu mîi-
nile pe hături, și ameninți să cazî din mo-
ment în moment, — mină mai repede spre
casa proprietarului, sau a celui mai fruntaș
om din sat». — „Și tu, cenușer, îți ordon
și ție, pleacă înainte la primărie; și pînă
voiu veni, să găsec toate actele controlate
și menționate în procesul-verbal cuvenit, pe
care-'l voiu subsemna».

Au ajuns la casa proprietarului, — din
satul C, — doi jandarmi stau la poartă,
iar doi la ușa casei.

«Dar primarii unde sunt?» întreabă
prefectul.

«Primarii, împreună cu vaccinatorul,
— îndrăznește a spune un servitor, — stau
de vorbă cu moașa».

«Să vie aici; nu-'i vreme de vorbit!»

După ce s'au pus bine la cale, prefectul
ia pe ucenicii săi și pleacă să inspecteze
biserica, școala, școala mai ales, interesîndu-
l mult mersul instrucțiunei, apoi pri-
măria și cele-l'alte.

Continuăm în numărul viitor cu pove-
stirea pe larg a acestor inspecțiuni. Ceva
ne mai auzit!!

Adrieux.

P A C A T

«Das ist im Leben hässlich eingerichtet
Das bei den Rosen gleich die
Dornen stehen».

Al'altă erî mă întîlniiu,
C'un pension de fete:
Frumoase, tinere, zglobii,
Cu brune, blonde plete.

Și gîndurile-au început,
Să-mi ție zbor, răslețe,
În preajma lor cînd am văzut:
Atita tinerețe.

Dar de odată fața mea,
Se-acoperi cu ceață,
O! Toate se vor transforma:
În soacre'n a lor viață.

Berlin.

Ionescu-Quintus.

«Zeflemeaua» caută, pe timpul verei,
buni depositari în localitățile: Sinaia,
Călimănești, Govora, Slănic - Moldova,
Pucioasa, Monteoru-Sărata și Bușteni.

Desfacerea Produselor
DE PE PROPRIETĂȚILE

PRINCEPULUI B. STIRBEY

BUCUREȘTI, CALEA VICTORIEI, No. 121

Recomandă următoarele produse :

VINURI ALBE ȘI NEGRE
DIN VIILE

B. ȘTIRBEY
DE LA DRĂGĂȘANI

FAINA DE LUX

IN SACULEȚE DE 3 ȘI 5 Kgr.

FABRICAȚIUNE SPECIALĂ A MOREI DIN BUFTEA
din grânele de Moldova

DELICIOASA ȘI AROMATICA
MIERE DIN STUPARIA BUFTEA

EXCELENTA BRÎNZA
„GUSTUL GERVAIS”

Din fabrica de brinzetur din Buftea

PREȚUL CURENT SE TRIMITE LA CERERE

MEDALIA DE ARGINT

CEA MAI MARE RECOMPENSĂ ACORDATĂ

Produselor farmaceutice
ROMÂNE

LA EXPOZIȚIA DIN PARIS

1900

FARMACIA
A. ALT

FURNISORUL
Curții Princiare

STRADA BATIȘTE
BUCUREȘCI

INSTALAȚIUNE SPECIALA

PENTRU

OXIGEN

LABORATOR SPECIAL

PENTRU

— ANALISE DE URINA —

OVULE SI SUPOSITOARE

DE

GLICERINA SOLIDIFICATA

(singurele aprobate de cons. sanitar superior)

A apărut :

AHTURI ȘI OFURI

Poezii glumețe de

GEORGE RANETTI

cu o copertă ilustrată de N. Mantu și cu o prefață de Anton Bacalbașa. **Prețul 1.50 b.**

În București se găsește de vânzare la «L'Indépendance Roumaine», la librăriile Socec, Alcalay și la autor.

CONTRA

Constipației,

Hemoroizilor,

Indigestiei,

Greții,

Durerilor de cap,

Amețelilor

CEREȚI

ELIXIR

DE

CASCARA SCEOPUL

Aprobat de consiliul sanitar superior

FLACONUL LEI 2.50

DE VÂNZARE LA TÔTE FARMACIILE

ȘI DROGUERILE

NICOLAE I. POPOVICI

DOCTOR ÎN DREPT, FOST MAGISTRAT

AVOCAT

MUTAT Str. Pasului No. 6

La administrația ziarului

„**ZEFLEMEAUA**”

se găsește de vânzare cu prețul de

4 LEI

colecția completă a primului an din «Zeflemeaua».

BUCUREȘCI, PIAȚA TEATRULUI

D'asupra Berăriei Cooperative

DUPA TEATRU, DUPA OPERA, DUPA CONCERTE, TOATA LUMEA ȘI DA

„**RENDEZ-VOUS**”

LA

BERARIA

COOPERATIVA

PIATA TEATRULUI

Și cu drept cuvânt, căci : excelentele mâncări reci, Berea Oppler (Peleş) de calitate superioară, Vinurile delicioase precum și conștiințiozitatea preturilor și serviciului acestei berării, impacă gusturile clientelei celei mai exigente.